

Arrest

nr. 82 111 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 juli 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 november 2011.

1.3. Op 10 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten, sunniet te zijn, en afkomstig te zijn van de wijk Amin II te Bagdad. In 2003 en 2004 hebt u voor de Amerikanen in Qaraqosh gewerkt als technisch arbeider.

In 2005 vluchtte u van Irak naar Griekenland wegens een doodsb bedreiging van sjiiten in jullie wijk. In juni 2008 keerde u van Griekenland terug naar Irak.

In maart 2009 verliet u Irak opnieuw en ging u naar Noorwegen. U diende er een asielaanvraag in. In oktober 2009 werd u door de Noorse autoriteiten naar Griekenland gestuurd, waar u nog tot januari 2010 bleef. In januari 2010 keerde u terug naar uw ouderlijk huis in Irak.

U hield samen met uw broer A.(...) een kledingzaak open in jullie wijk van maart tot april 2010. Na een incident met een klant sloten jullie de zaak en in juni 2010 openden jullie een nieuwe kledingzaak in hay Salam. In november 2010 was er een poging om u te doden toen een auto op u probeerde in te rijden. In januari en februari 2011 ontving u twee dreigbrieven van de beweging 'asaib ahl al haqq' bij u thuis. Op 11 juli 2011 werd u in jullie winkel aangevallen door drie gewapende en gemaskerde leden van het Mehdi leger. Zij sloegen u en sleepten u uit de winkel. Ze zeiden tegen voorbijgangers dat ze de winkel mochten plunderen en zetten hem daarna in brand. De politie kwam ter plaatse, maar ondernam geen actie. Hierop vertrokken uw belagers. U dook onder bij uw oom in Dora. De dag daarna ging u samen met uw broer A.(...) klacht indienen bij de politie en de rechtbank. Op 14 juli 2011 werd uw broer beschoten in zijn wagen in Bagdad al Jadida. De volgende dag overleed hij in het ziekenhuis. U keerde terug naar uw ouderlijk huis. Op 21 juli 2011 bent u uit Irak vertrokken.

Op 29 juli 2011 bent u aangekomen in België, waar u dezelfde dag nog asiel hebt aangevraagd.

Op 15 oktober 2011 kwamen onbekenden hard voor jullie huis roepen dat jullie collaborateurs, aanhangers van Saddam en wahabieten zijn. Zij schoten op het huis.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart (origineel), uw nationaliteitsbewijs (origineel), een kopie van uw laissez-passer, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een kopie van uw oud nationaliteitsbewijs, een kopie van een oude woonstkaart, een kopie van uw voedselrantsoenkaart uit 2007, een kopie van uw voedselrantsoenkaart uit 2010, een kopie van de identiteitskaart van uw broer, het huurcontract van jullie winkel dd. 04/06/2010 (origineel), 3 foto's van jullie vernielde winkel, klacht over de inval in jullie winkel dd. 12/07/2011 (origineel) met formulier voor de betaling van de gerechtskosten dd. 12/07/2011 (origineel), de overlijdensakte van uw broer A.(...) dd. 15/07/2011 (origineel), politieaangifte bedreiging dd. 15/10/2011 (origineel), 2 DHL formulieren dd. 31/07/2011 en 23/11/2011 (origineel).

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst legde u onsamenhangende verklaringen af betreffende de reden waarom u en uw familie de door u geschetste opeenvolging van problemen kenden. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie 'vragenlijst') legt u de oorzaak van uw problemen in 2011 uitdrukkelijk en eenduidig bij het feit dat u een winkel in vrouwenkleding uitbaatte en dit door de sjiitische milities niet getolereerd werd. Ten aanzien van het CGVS verklaarde u evenwel plots dat uw werk voor de Amerikanen in 2003-2004 de reden was dat u in uw handelszaak bent aangevallen op 11 juli 2011 (CGVS p. 11). U gaf ook aan dat uw vroegere werk voor de Amerikanen de reden was voor de dreigementen in de brieven die u ontving in januari en februari 2011 (CGVS p. 15). Dat u plots een geheel andere reden voor uw problemen opgeeft, is weinig geloofwaardig. Het is bovendien zeer bevreemdend dat u dit werk voor de Amerikanen in het geheel niet vermeld heeft tijdens uw gesprek bij Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel u daar wel uw andere professionele activiteiten heeft opgesomd (zie vragenlijst p. 2, 3) en u er zelfs verklaarde dat u in een lederverwerkend staatsbedrijf werkte van 1999 tot 2005. Toen u hiermee geconfronteerd werd, kon u geen verklaring geven (CGVS p. 14). Dat u werkelijk voor de Amerikanen heeft gewerkt en dat dit de oorzaak van uw problemen in 2011 zou zijn, kan dan ook ernstig betwijfeld worden. Later in het interview stelde u opeens de reden voor het incident op 11 juli niet te weten, maar dat deze aanval volgens u door sektarische overwegingen gestuurd was (CGVS p. 19). Ook dit mag verbazen. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u ondertussen drie verschillende redenen heeft aangehaald voor uw problemen, antwoordde u slechts dat u daar bij DVZ inderdaad onvoldoende aandacht aan heeft besteed (CGVS p. 19), wat geen verklaring is. Deze uiteenlopende verklaringen over de reden waarom u uw recente problemen zou hebben gekend in Irak, doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen tijdens het interview op het Commissariaat-generaal (CGVS) over de politieaangifte van de inval in jullie winkel inconsistenties bevatten. U verklaarde dat de politie samenwerkte met de milities (zie gehoorverslag CGVS p. 3, 4) en dat de politie aanwezig was bij het incident op 11 juli 2011 maar niets ondernam tegen uw belagers (CGVS p. 16). Het is dan ook uiterst opmerkelijk dat u en uw broer een dag later zouden beslissen om een klacht te gaan indienen bij de politie en de rechtbank (CGVS p. 17). Toen u hierop gewezen werd, zei u dat uw

broer erop aandrong om deze klacht in te dienen (CGVS p. 17). Gevraagd waarom hij dit wou doen, gaf u geen verklaring (CGVS p. 17). Ook toen u gevraagd werd hoe de discussie over het wel of niet klacht neerleggen tussen u en uw broer verliep, bleef u zeer vaag (CGVS p. 17). Het is bovendien merkwaardig dat uzelf mee de klacht bent gaan neerleggen, hoewel u hietegen gekant was. U gaf als uitleg dat u uw oudere broer moest gehoorzamen (CGVS p. 17). Deze uitleg is weinig overtuigend. Gezien uw verklaringen dat de politie en milities samenwerken en dat de politie de dag voor jullie klacht gewoon stond toe te kijken hoe u geslagen werd, is het weinig aannemelijk dat u klacht zou gaan neerleggen bij de politie over dit incident. U heeft hier alleszins geen aannemelijk verklaring voor.

Wat eveneens bevreemdend is, is dat u na de moord op uw broer op 14 juli terug bent gekeerd naar uw ouderlijk huis en daar nog tot 21 juli verbleven bent (CGVS p. 21). Aangezien u bij u thuis reeds dreigbrieven ontvangen had (CGVS p. 15), uw thuisadres dus gekend was bij uw belagers, en u verklaarde dat ze u bij de inval in uw handelszaak probeerden dood te slaan (CGVS p. 16), mag dit erg verbazen. Van iemand die weet dat zijn belagers zijn adres weten zijn en ervan overtuigd is dat die belagers hem zouden doden, kan verwacht worden dat die niet meer een gehele week thuis gaat wonen. Het feit dat u dit toch gedaan heeft, doet in grote mate afbreuk aan de ernst van uw vrees voor vervolging vanwege deze belagers.

Voorts dient gewezen te worden op het feit dat ook uw verklaringen over de bedreiging bij u thuis op 15 oktober 2011 vaagheden en incoherenties bevatten. U verklaarde dat 'asaib ahl al haqq' op die datum uw ouderlijk huis kwam belagen (CGVS p. 8, 19). Waar u eerst verklaarde dat ze uw huis aanvielen om u publiekelijk te komen liquideren (CGVS p. 19), bleek later dat uw belagers niet eens binnen in het huis zijn gekomen, maar buiten schoten hebben gelost naar het huis en u ervan beschuldigden een collaborateur en wahabiet te zijn (CGVS p. 20). Het is dan ook weinig plausibel dat als 'asaib ahl al haqq' kwam om u te vermoorden, ze niet eens geprobeerd hebben jullie huis binnen te komen om u te zoeken. Evenmin kon u verklaren waarom jullie belagers drie maanden gewacht hebben na de dood van uw broer om uw familie opnieuw te komen lastigvallen (CGVS p. 20). Toen u gevraagd werd of dat niet vreemd was, stelde u slechts dat dit gekke bendes zijn (CGVS p. 20).

Betreffende het auto-incident in november 2010, stelde u dat u niet zeker was dat dit gelinkt was aan uw problemen (CGVS p. 20). Wat betreft het incident in jullie eerste handelszaak in Amin II, u gaf aan dat dit een ruzie was over de prijs van een product (CGVS p. 15), hetgeen geen verband houdt met de Vluchtelingenconventie. Er kan niet aangenomen worden dat deze gebeurtenissen nog tot een ernstige vrees voor vervolging in de zin van de Conventie in uw hoofd zou leiden bij terugkeer naar Bagdad, Irak.

Bovengaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Voor wat betreft de door u neergelegde documenten in verband met uw problemen, met name drie foto's van jullie vernielde winkel, klacht over de inval in jullie winkel dd. 12/07/2011 (origineel) met formulier voor de betaling van de gerechtskosten dd. 12/07/2011 (origineel), de overlijdensakte van uw broer A.(...) dd. 15/07/2011 (origineel), politieaangifte bedreiging dd. 15/10/2011 (origineel), dient te worden opgemerkt dat deze de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kunnen herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is.

De overige door u neergelegde documenten, met name uw identiteitskaart (origineel), uw nationaliteitsbewijs (origineel), een kopie van uw laissez-passer, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een kopie van uw oud nationaliteitsbewijs, een kopie van een oude woonstkaart, een kopie van uw voedselrantsoenkaart uit 2007, een kopie van uw voedselrantsoenkaart uit 2010, een kopie van de identiteitskaart van uw broer, het huurcontract van jullie winkel dd. 04/06/2010 (origineel), 2 DHL formulieren dd. 31/07/2011 en 23/11/2011 (origineel), dient eveneens te worden gesteld dat zij niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Ze bevestigen enkel uw afkomst, gezinssituatie en professionele activiteiten, dewelke hier niet ter discussie staan.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden

werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het onderzoek van de nieuwe gegevens

2.1. "Nieuwe gegevens" zijn volgens artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet "die welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de gegevens hadden kunnen worden aangebracht en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen".

Wat de voorwaarden betreft waaronder nieuwe gegevens worden onderzocht, bepaalt artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wat volgt:

"De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt slechts de nieuwe gegevens als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan:

1° deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift of, indien met toepassing van artikel 39/72, § 2, een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend, in het verzoekschrift tot tussenkomst;

2° de verzoeker of de tussenkomende partij in het geval bedoeld in artikel 39/72, § 2, moet aantonen dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen invoeren in de administratieve procedure. In afwijking van het tweede lid en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat :

1° deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier;

2° ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen;

3° de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen."

Omtrent de verplichting voor de Raad om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen alsook het tijdstip voor het aanbrengen van "nieuwe gegevens", oordeelde het Grondwettelijk Hof tevens:

"Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, §1 van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord "kan", het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen" (GwH 30 oktober 2008, nr.148/2008, r.o. B.6.5).

De vaststelling dat een stuk geen nieuw gegeven is in de zin zoals hiervoor bepaald, belet niet dat dit stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd.

2.2. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een dreigbrief met vertaling alsook een politieaangifte door de vader van verzoeker naar aanleiding van de aanslag op het ouderlijk huis dd. 15 oktober 2011, met vertaling. De Raad stelt vast dat de politieaangifte dd. 15 oktober 2011 reeds werd neergelegd in de administratieve procedure en zich in het administratief dossier bevindt. Bij aangetekend schrijven van 15 maart 2012 laat verzoeker de originele dreigbrief met beëdigde vertaling geworden, alsook de beëdigde vertaling van de politieaangifte dd. 15 oktober 2011.

Daargelaten de vraag of de aangehaalde stukken nieuwe gegevens zijn in de zin zoals hiervoor bepaald, worden zij dienstig aangebracht in het raam van de rechten van verdediging, aangezien ze worden aangevoerd ter adstructie van de kritiek van verzoeker op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift. Ze worden om die reden in het beraad betrokken.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het gelijkheidsbeginsel,

betoogt verzoeker onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet in positieve zin is gewijzigd en het klimaat er momenteel zelfs onstabiel is dan voorheen, en een vergelijking met de andere Europese landen irrelevant is.

3.3. Naast de onder punt 2.2. vermelde documenten, worden aan het verzoekschrift nog volgende stavingstukken gevoegd: 8 recente krantenartikels over de veiligheidssituatie in Irak, mailverkeer met "Iraq Body count", twee documenten van Refworld van 2 en 19 januari 2012 en twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006.

3.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij onsamenhangende verklaringen aflegt betreffende de reden waarom hij en zijn familie de door hem geschetste opeenvolging van problemen kenden, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) zijn verklaringen over de politieaangifte van de inval in hun winkel inconsistenties bevatten en het in het bijzonder weinig aannemelijk is dat hij klacht zou gaan neerleggen bij de politie over dit incident gezien zijn verklaringen dat de politie en de milities samenwerken en dat de politie de dag voor de klacht gewoon stond toe te kijken hoe hij geslagen werd, (iii) het bevreemdend is dat hij na de moord op zijn broer op 14 juli is teruggekeerd naar zijn ouderlijk huis en daar nog tot 21 juli heeft verbleven terwijl hij wist dat zijn thuisadres gekend was bij zijn belagers en hij ervan overtuigd was dat die belagers hem zouden doden, (iv) ook zijn verklaringen over de bedreiging bij hem thuis op 15 oktober 2011 vaagheden en incoherenties bevatten, zoals wordt uiteengezet, (v) hij betreffende het auto-incident in november 2010 stelde dat hij niet zeker was dat dit gelinkt was aan zijn problemen en hij wat betreft het incident in hun eerste handelszaak in Amin II aangaf dat dit een ruzie was over de prijs van een product, hetgeen geen verband houdt met de vluchtelingenconventie, (vi) de door hem neergelegde documenten niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen, zoals omstandig wordt toegelicht en (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

3.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.7.1. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

3.7.2.1. Met betrekking tot de reden waarom verzoeker en zijn familie de door hem geschetste opvolging van problemen kenden, ontkent verzoeker tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken de oorzaak van zijn problemen in 2011 uitdrukkelijk en eenduidig bij het uitbaten van zijn winkel in vrouwenkleding te hebben gelegd. Hij verwijst hierbij naar de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en naar zijn verklaringen zoals opgenomen in het gehoorverslag. Hij wijst erop dat hij in 2005 of 2006 samen met zijn broer naar Syrië vluchtte omdat zij als soennieten niet welkom waren in hun wijk en zij door sjiïten met de dood werden bedreigd. Na zijn terugkeer waren deze spanningen tussen soennieten en sjiïten nog steeds aanwezig. Verzoeker herhaalt dat het feit dat hij een kledingzaak uitbaatte slechts een excuus was om hem te bedreigen en aan te vallen. Hij kan bovendien alleen maar vermoeden wat de redenen van de aanslag zouden kunnen zijn. De terreurgroepering heeft zich niet bekendgemaakt en heeft evenmin de reden van de aanslag op zijn winkel vermeld, aldus verzoeker. Hij vervolgt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken tevens verteld heeft over de aanslag en de dood van zijn broer, waarbij hij zich bedreigd voelde. Hij heeft hierbij niet stilgestaan bij alle mogelijke redenen van bedreiging tegenover zijn persoon en zijn familie. Verzoeker benadrukt voorts dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort was en hij ook erg gespannen was. Hij heeft er inderdaad zijn tewerkstelling voor de Amerikanen niet vermeld maar hij is dit in alle stress en spanning vergeten. Bovendien had hij in Irak de gewoonte om dit te verzwijgen omdat het te gevaarlijk was om deze werkzaamheden te vernoemen. Verzoeker meent dan ook dat hem niet kan verweten worden dat hij zijn tewerkstelling voor de Amerikanen in 2003-2004 tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld. Tijdens het interview op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft hij zijn "fout" rechtgezet en heeft hij alles verteld over zijn tewerkstelling voor de Amerikanen. Aangezien hij er evenwel geen contract had en cash werd betaald, kan hij op dit moment geen bewijzen voorleggen van zijn werkzaamheden voor de Amerikanen in 2003-2004. Feit blijft wel dat zijn aanvallers dit wel geloofwaardig achten en dit vermoedelijk één van de redenen is waarom hij doodsb bedreigingen heeft gekregen. Verder hoeft het volgens verzoeker niet te verbazen dat hij later tijdens het interview heeft gesteld de reden van de aanslag op 11 juli 2011 niet te weten, om dan vervolgens te zeggen dat deze aanval door sektarisch geweld gestuurd was. Hij begreep immers niet waar de interviewer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar toe wou en zijn antwoorden hebben dan ook te maken met het feit dat hij niet begreep waarom hem tot drie maal toe dezelfde vraag werd gesteld. Tot slot begrijpt verzoeker niet waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het ongeloofwaardig acht dat de aanval zou gestuurd zijn door sektarische overwegingen. Verzoeker is een soenniet, die in een wijk met een sjiïtische meerderheid woont. Bovendien staan er in de doodsb bedreigingen die hij heeft ontvangen twee redenen waarom ze hem willen doden: *"Diegene die als werk verraad pleegt ten voordele van soennitische sekten, verdient de dood"* en *"Wij hebben vernomen door een van onze agenten dat je samenwerkt met de bezettingsmacht middels jouw beroep."* Volgens verzoeker is alles wat hij heeft gezegd en verteld wel degelijk samenhangend en vormt dit een coherent verhaal. Er zijn immers twee grote hoofdredenen die elkaar aanvullen en versterken. Enerzijds is er het feit dat hij in de wijk waar hij woonachtig was tot de soennitische minderheid behoorde en anderzijds is er het feit dat hij werkzaam was voor de Amerikanen. Het feit dat hij problemen heeft gehad in zijn vrouwenkledingzaak beschrijft louter en alleen de plaats en de context van zijn verhaal.

3.7.2.2. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan wel het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Na lezing van het administratief dossier, dient de Raad evenwel in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoeker onsamenhangende verklaringen aflegde betreffende de redenen waarom hij en zijn familie de door hem geschetste opeenvolging van problemen kenden. Hem bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd om een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten welke wijzen op een vrees of risico bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, stelde verzoeker inderdaad vooreerst dat hij in 2005 of 2006 samen met zijn broer naar Syrië vluchtte omdat zij als soennieten niet welkom waren in hun wijk en zij door sjiïeten met de dood werden bedreigd. Met betrekking tot de feiten die zich zouden hebben voorgedaan in juli 2011 en die voor verzoeker de rechtstreekse aanleiding zouden zijn geweest om Irak opnieuw te ontvluchten, legde hij volgende verklaringen af: *“Mijn broer en ik openden een eigen zaak in de wijk Al-Salam. Wij verkochten vrouwenkledij. De sjiïtische militie Jeich Al-Mahdi kwam op de hoogte van onze handelsactiviteiten in vrouwenkledij. Ze hebben ons gewaarschuwd en zegden dat we dit moesten stoppen. Omdat we geen gevolg hebben gegeven aan de waarschuwing, kwamen ze overdag op 11/07/2011 naar onze winkel. Ik stond in de winkel en werd in elkaar geslagen. Eén van de militieleden droeg een pistool met geluidsdemper en een andere droeg een automatisch geweer (Kalashnikov). Ze sleurden mij naar buiten en daar werd ik verder geslagen en met de dood bedreigd. De politiemannen stonden dichterbij maar kwamen niet tussenbeide. De militieleden lieten de omstaanders onze zaak leegplunderen. Vervolgens staken ze de zaak in brand. De volgende dag ging ik samen met mijn broer A.(...) klacht indienen bij de politie. Op 15/07/2011 schoten de militieleden mijn broer dood in onze kledingzaak. Na de begrafenis en rouwperiode van mijn broer besliste ik om het land te verlaten.”* (administratief dossier, stuk 7, p. 3). Uit deze verklaringen kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker zou hebben willen aangeven dat de aanval tegen hem en zijn broer mede gepleegd was uit sektarische overwegingen. Voorts liet verzoeker zijn tewerkstelling voor de Amerikanen in de periode 2003-2004 geheel onvermeld bij het invullen van de vragenlijst en stelde hij slechts vanaf 1999 tot 2005 in een lederverwerkend staatsbedrijf te hebben gewerkt en na zijn terugkeer naar Irak een eigen zaak in vrouwenkledij te hebben geopend met zijn broer (administratief dossier, stuk 7, p. 2), terwijl hij tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn werkzaamheden voor de Amerikanen aanhaalt als de hoofdredenen van zijn problemen, samen met het sektarisch geweld (administratief dossier, stuk 4, p. 11 en p. 14). Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element zoals zijn tewerkstelling voor de Amerikanen, welke hij thans aanhaalt als een van de hoofdredenen van zijn problemen en waarvoor hij zelfs vreest te worden vermoord, zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Ook de uitleg dat hij deze tewerkstelling in alle stress en spanning is vergeten te vermelden, bevestigt slechts de incoherentie in zijn verklaringen doch kan deze niet vergoelijken. Elke asielzoeker staat immers onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan verwacht worden dat de essentie van het asielrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Bovendien betreft het een dermate belangrijk element dat stress geenszins een verklaring kan bieden voor deze omissie. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, stelde verzoeker later tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots de reden voor het incident op 11 juli niet te weten maar te vermoeden dat de aanval door sektarische overwegingen was gestuurd (administratief dossier, stuk 4, p. 19). De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker niet begreep waar de interviewer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar toe wou en dat zijn antwoord dan ook te maken heeft met het feit dat hij niet begreep waarom hem tot drie maal toe dezelfde vraag werd gesteld, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit de in het verzoekschrift geciteerde passage uit het gehoorverslag blijkt dat zowel de aan verzoeker gestelde vragen als zijn antwoorden hierop duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn en verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij in verwarring zou zijn gebracht doordat bepaalde vragen hem meermaals werden gesteld. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt derhalve dat verzoekers opeenvolgende verklaringen duidelijk doch

geenszins coherent en eenduidig zijn. Het volstaat niet a posteriori te stellen dat de verschillende door verzoeker aangehaalde redenen voor zijn problemen samenhangend zijn, dat de twee hoofdredenen, met name het feit dat hij in de wijk waar hij woonachtig was tot de soennitische minderheid behoorde en het feit dat hij werkzaam was voor de Amerikanen, elkaar aanvullen en versterken, en de problemen in zijn vrouwenkledingzaak te minimaliseren tot louter en alleen de plaats en de context van zijn verhaal om de coherentie en de consistentie van zijn relaas te herstellen.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoeker tot op heden in gebreke blijft ook maar enig begin van bewijs bij te brengen van zijn beweerde tewerkstelling voor de Amerikanen in 2003-2004. De uitleg dat hij er geen contract had en cash betaald werd, betreffen loutere beweringen waarmee hij er niet in slaagt te overtuigen. Het is de Raad overigens niet duidelijk waarom verzoeker pas na zeven jaar, in 2011, problemen zou hebben gekend omwille van zijn tewerkstelling voor de Amerikanen die eindigde in 2004 en verzoeker gaf hiervoor tijdens zijn gehoor evenmin een plausibele verklaring: *“Toen gingen wij op een zeer stikte en geheime wijze werken, weinig mensen wisten dat, maar later hadden ze dat vernomen blijkbaar van mensen die daar toen werkzaam waren geweest **Maar hoe zijn ze dat dan plots te weten gekomen, waarom hebt u pas zeven jaar later problemen daardoor gekend? Omdat ik ondertussen buiten Irak was**”* (administratief dossier, stuk 4, p. 15-16). Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij na zijn eerste vertrek uit Irak in 2005 nog geruime tijd in zijn land van herkomst heeft doorgebracht. Zo verbleef hij blijkens zijn verklaringen in Irak van juni 2008 tot maart 2009 en vanaf januari 2010 tot 21 juli 2011 (administratief dossier, stuk 4, p. 3). De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat ten aanzien van verzoeker pas in januari – februari 2011 voor het eerst bedreigingen werden geuit onder de vorm van dreigbrieven omwille van zijn werkzaamheden zeven jaar eerder (administratief dossier, stuk 4, p. 15), noch dat zijn belagers – die verzoekers thuisadres kenden – vervolgens tot 11 juli 2011 zouden wachten om hun dreigementen uit te voeren. Indien zijn belagers er werkelijk op uit waren om hem dood te slagen, zoals verzoeker beweert, kan overigens niet worden ingezien waarom zij hun intentie niet hebben volbracht toen zij hiertoe de kans hadden. Verzoeker verklaarde weliswaar dat de politie arriveerde en zijn belagers toen beslisten om weg te gaan, hetgeen bevreemdend kan worden genoemd, gelet op verzoekers verklaringen dat de politie zich niet moeide in het conflict, dat zij gewoon stonden toe te kijken en dat de sjitische milities samenwerken met de politie, veiligheidsdiensten en inlichtingendiensten (administratief dossier, stuk 4, p. 3-4 en p. 16).

In de mate verzoeker zijn bewering dat zijn tewerkstelling voor de Amerikanen aan de basis ligt van zijn problemen en de doodsb bedreigingen die aan zijn adres werden geuit nog tracht te staven door het neerleggen van een ongedateerde en niet ondertekende dreigbrief, die derhalve door eender wie op gelijk welk moment kan zijn opgesteld, wijst de Raad erop dat deze dreigbrief waarin wordt gesteld *“Diegene die als werk verraad pleegt ten voordele van soennitische sekten, verdient de dood”* en *“Wij hebben vernomen door een van onze agenten dat je samenwerkt met de bezettingsmacht middels jouw beroep.”* als geadresseerde niet verzoeker maar wel diens vader vermeldt. Deze vaststellingen laten niet toe aan de dreigbrief enige bewijswaarde te verlenen. Tot slot wijst de Raad er dienaangaande nog op dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn zoals blijkt uit het CEDOCA antwoorddocument ter terechtzitting neergelegd (IRQ2012-010w).

3.7.3. De algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat hij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de moord op zijn broer op 14 juli 2011. Zo verklaarde hij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken als volgt: *“Op 15/07/2011 schoten de militieleden mijn broer dood in onze kledingzaak.”* (administratief dossier, stuk 7, p. 3). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweerde verzoeker daarentegen dat zijn broer werd doodgeschoten in zijn auto (administratief dossier, stuk 4, p. 13 en p. 18)

3.7.4. Voorts acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onbegrijpelijk dat verzoeker na de moord op zijn broer op 14 juli 2011 terugkeerde naar zijn ouderlijk huis en daar nog 21 juli 2011 heeft verbleven. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing mag het verbazen dat iemand die weet dat zijn belagers zijn adres kennen en die ervan overtuigd is dat die belagers hem gaan doden, nog een week gewoon op zijn thuisadres verblijft en doet het feit dat verzoeker dit gedaan heeft in grote mate afbreuk aan de ernst van zijn vrees voor vervolging vanwege deze belagers. Dat verzoeker nergens anders naartoe kon, zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift, wordt in hetzelfde verzoekschrift tegengesproken waar wordt gesteld dat hij na de aanval op zijn winkel was ondergedoken bij zijn oom (p. 10). Dat hij de behoefte had om bij zijn ouders en zijn familie te zijn en hij bovendien de taak had om na de begrafenis alle mensen die de begrafenis hadden bijgewoond te groeten, doet geen afbreuk aan voorgaande overwegingen en biedt geen afdoende

verklaring waarom verzoeker, die meende dat zijn leven in gevaar was, geen maatregelen heeft genomen om zijn veiligheid te waarborgen.

3.7.5. Tot slot wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er correct op dat ook verzoekers verklaringen over de bedreiging bij zijn huis op 15 oktober 2011 vaagheden en incoherenties bevatten. Volgens verzoeker kan er echter geen sprake zijn van een “tegenstrijdigheid” en is er hoogstwaarschijnlijk sprake van een miscommunicatie met de tolk. Hij heeft tijdens het interview immers in het Arabisch gezegd dat de aanvallers “een aanval op het huis” hebben gepleegd. Het is heel goed mogelijk dat dit door de tolk werd vertaald als “binnen gevallen”, aldus verzoeker. Hij vervolgt dat het bovendien normaal is dat hij geen verdere details kan geven aangezien hij bij deze aanval niet aanwezig was daar hij op dat tijdstip al naar België was gevlucht. Waarom de milities niet in zijn ouderlijk huis zijn binnengekomen, kan hij niet verklaren. Hij vermoedt echter dat de milities eerst zeker moest zijn dat hij thuis was. Dit was niet het geval, hetgeen volgens verzoeker verklaart waarom zij niet onmiddellijk zijn binnengekomen. Evenmin kan hij verklaren waarom de terreurgroepering na de dood van zijn broer drie maanden heeft gewacht alvorens zijn familie opnieuw lastig te vallen. Hij is immers niet op de hoogte van het doen en laten van de milities. Verzoeker benadrukt dat hij twee documenten heeft voorgelegd die de aanval op zijn ouderlijk huis bewijzen, namelijk een doodsbedreiging en een politieaangifte.

Verzoeker overtuigt geenszins. Na lezing van de relevante passages van het gehoorverslag, besluit de Raad dat niet kan worden aangenomen dat er tijdens het gehoor sprake zou zijn geweest van een miscommunicatie met de tolk. De Raad leest het volgende: ***“Hoe gaat het met uw familie, uw ouders en zus, hebben zij nog problemen ondervonden omwille van u sinds uw vertrek? Op 15 oktober werd ons huis binnengevallen door asa'ib ahl al haqq, een tak van het mehdi leger, die hadden het huis beschoten, zij waren op zoek naar mij (...) Wat is er nog allemaal gebeurd dat aangeeft dat uw belagers op zoek zijn naar u? Zij geloofden niet dat ik vertrokken was, en mijn naam, ze hadden een bloedwraak op mij geëist Wat gebeurde er dan, wat deden ze dan? Op 15 oktober vielen ze het huis binnen, ze schoten in het huis, ze wilden mij voor de ogen van andere mensen liquideren”*** (administratief dossier, stuk 4, p. 8 en p. 19). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verder tijdens hetzelfde gehoor verklaarde verzoeker dan weer uitdrukkelijk dat zijn belagers de woning niet zijn binnengekomen (administratief dossier, stuk 4, p. 20). In dit verband merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op dat het weinig plausibel is dat de militieleden niet geprobeerd hebben om de woning binnen te dringen om verzoeker te zoeken indien zij, zoals hij voorhoudt, kwamen om hem te vermoorden. De uitleg in voorliggend verzoekschrift dat zij dit waarschijnlijk niet hebben gedaan omdat ze niet wisten of verzoeker thuis was, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Hoe dan ook, uit het geheel van wat voorafgaat blijkt dat verzoeker zijn voorgehouden problemen met het Mehdi leger niet aannemelijk heeft gemaakt. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de aanval op zijn ouderlijk huis die hiervan het gevolg zou zijn.

Zo verzoeker ter staving van zijn beweringen opnieuw verwijst naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde dreigbrief, herhaalt de Raad dat hieraan om de redenen uiteengezet onder punt 3.7.2.2. niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend. Met betrekking tot de politieaangifte van de bedreiging op 15 oktober 2011, oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds terecht dat voorgelegde documenten dienen te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen om enige bewijskracht te hebben, hetgeen in casu niet het geval is.

3.7.6. De Raad stelt vast dat verzoeker op generlei wijze de motivering van de bestreden beslissing tracht te weerleggen waar wordt gesteld dat niet kan worden aangenomen dat het auto-incident in november 2010, net zomin als het incident dat verzoeker aanhaalde met betrekking tot zijn eerste handelszaak in Amin II in zijn hoofde nog tot een ernstige vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie kan leiden in geval van terugkeer naar Bagdad. Verzoeker bevestigt slechts dat het auto-incident niet de reden is waarom hij in België een asielaanvraag heeft ingediend en stelt dat dit incident alles in zijn context plaatst van de spanningen tussen de soennieten en de sjiieten in zijn wijk.

3.7.7. In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift herhaalde malen verwijst naar het sektarisch geweld in zijn wijk en het feit dat hij er behoorde tot de soennitische minderheid, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker op generlei wijze aannemelijk dat hij zich niet in een soennitische wijk van Bagdad zou kunnen vestigen teneinde te ontsnappen aan zijn voorgehouden problemen met sjiiitische milities.

3.8. Zoals terecht wordt geoordeeld in de bestreden beslissing, zijn de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Immers, verzoekers identiteitskaart, zijn nationaliteitsbewijs, een kopie van een laissez-passer, een kopie van de woonstkaart van zijn vader, een kopie van zijn oud nationaliteitsbewijs, een kopie van een oude woonstkaart, een kopie van zijn voedselrantsoenkaart uit 2007, een kopie van zijn voedselrantsoenkaart uit 2010, een kopie van de identiteitskaart van zijn broer, het huurcontract van hun winkel dd. 04/06/2010 en 2 DHL formulieren dd. 31/07/2011 en 23/11/2011 bevestigen enkel zijn afkomst, gezinssituatie en professionele activiteiten, dewelke niet ter discussie staan. Met betrekking tot de drie foto's van hun vernielde winkel, de klacht over de inval in hun winkel dd. 12/07/2011 met formulier voor de betaling van de gerechtskosten dd. 12/07/2011 en de overlijdensakte van zijn broer A.(...) dd. 15/07/2011, dient te worden opgemerkt dat deze de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen evenmin kunnen herstellen. De Raad herhaalt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De Raad verwijst hier nogmaals naar het CEDOCA antwoorddocument IRQ2012-010w, waaruit blijkt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.10.1. Verzoeker is afkomstig uit Irak, Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD"* van 5 januari 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.10.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

3.10.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport *"Strategy for the Iraq Situation van januari 2007"* en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen,

het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

3.10.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

3.10.5. In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikels en documenten van Refworld, stelt dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is met *“herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen”*, *“De situatie zoals die op heden nog steeds bestaat in Bagdad (...) onder de noemer ‘gevechten’ (valt)”*, *“De gevechten (...) voortdurend (zijn) aangezien ze met een heel regelmatige frequentie voorkomen”*, *“De strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de Irakese overheid in Bagdad blijft aanhouden.”* en *“Bij een dergelijke strijd (...) er bepaalde zogenaamde risicogroepen (worden) gevisieerd, maar er (...) wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers (vallen),* en besluit dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *“Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)”*.

Aan de nota wordt bijkomende informatie gevoegd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Irak (CEDOCA antwoorddocument 9/02/2012 tot 8/03/2012) waaruit blijkt dat in de periode januari-maart 2012 verschillende aanslagen zijn gepleegd. Daaruit kan worden afgeleid dat het in deze periode hoofdzakelijk om gericht geweld gaat tegen de groepen die reeds in de SRB werden genoemd en dat er een politieke crisis is door de zaak van de Vice-president al-Hashimi. De spanning omtrent de zaak al-Hashimi is evenwel wat weggeëbd nu het soennitische blok, Iraqiya, heeft aangekondigd dat zij de parlementaire sessies niet langer zullen boycotten.

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2011. Daarenboven werd aan de nota recente informatie gevoegd tot maart 2012. Uit de krantenartikels

toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat er in de maanden december 2011 en januari-februari 2012 meerdere aanslagen werden gepleegd over heel Irak, de meeste daarvan doelgericht, en dat daarbij burgerslachtoffers vielen. Daaruit blijkt geen situatie is van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

3.10.6. In de mate verzoeker aanvoert dat verweerster de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

3.11. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen

die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

3.12. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b). Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.13. Waar verzoeker in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS